

ПРОТОКОЛ

№ 39

гр. Смолян, 05.04.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – СМОЛЯН, ВТОРИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на пети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Меденка М. Недкова

при участието на секретаря Елисавета Ж. Шехова
Сложи за разглеждане докладваното от Меденка М. Недкова Търговско дело № 20225400900004 по описа за 2022 година.
На именното повикване в 11:30 часа се явиха:

Ищецът „М. А.“ ООД гр. К. – редовно призован, се представлява от пълномощника му А. М. - заместник директор по юридическите въпроси на дружеството, с юридическо образование- редовно упълномощена отпреди.

Ответникът „Тр. Гр.“ ЕООД гр. В. Т. – редовно призован, се представлява от пълномощника му адв. В.- редовно упълномощен отпреди.

Ответникът „Ж. В. - 52“ ООД гр. Н. – редовно призован, се представлява от пълномощника му адв. Ол. М.- редовно упълномощен отпреди.

Третото лице–помагач „Б. Л. К.“ ЕООД гр. С. – редовно призован, се представлява от пълномощника му адв. К.- редовно упълномощена отпреди.

Вещото лице по СТЕ и. К. – редовно призован, се явява лично.

Г-жа М. – Моля да дадете ход на делото.

Адв. К. – Моля да дадете ход на делото.

Адв. В. – Моля да дадете ход на делото.

Адв. М. – Моля да дадете ход на делото.

Съдът счита, че не са налице процесуални пречки по хода на делото, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

Дава ход на делото.

Съдът сне самоличността на вещото лице по съдебно електронно-техническата експертиза, както следва:

и. К. К. –български гражданин, ** годишен, разведен, неосъждан, без родствени връзки и дела със страните по настоящото дело, вещо лице от списъка на Пловдивски окръжен съд.

Съдът напомни на вещото лице за наказателната отговорност по чл. 291 от НК.

Вещото лице К. – Разбирам отговорността. Обещавам да дам правилно и компетентно заключение. Поддържам така депозираното заключение, което съм представил в срок.

Въпрос на г-жа М. – Вещото лице не е изследвал електронната кореспонденция на лист 204 до 233 от исковата молба между третото лице-помагач „Б. Л. К.“ ЕООД и ответника „Тр. Гр.“ ЕООД, в частност Д. и Д. Г.и от „Б. Л. К.“ ЕООД и Ив. В. от „Тр. Гр.“ ЕООД. В случай, че ответниците изрично заявят, че оттеглят и не оспорват датите на кореспонденцията, посочена на писмените носители, то ние не възразяваме експертизата да бъде приета като обективна. Кореспонденцията касае организирането на превоза.

Адв. В. – Аз никога не съм оспорвал датите и самата електронна кореспонденция, така че нямам възражения, че не е изследвана тази електронна кореспонденция.

Адв. М. – Нямаме възражения, че вещото лице не е изследвало и електронната кореспонденция между Д. Г. от „Б. Л. К.“ ЕООД и Ив. В. от „Тр. Гр.“ ЕООД, по повод организирането на превоза на процесния товар.

Г-жа М. – В такъв случай приемаме, че е доказана достоверността на датите и моля да приемете експертизата. Нямам повече въпроси.

Адв. К. – При положение, че оспорването беше направено от страна на ответника „Ж. В. - 52“ ООД и сега беше заявено, че няма спор по достоверността на тези дати, имайки предвид изследването, имам един технически въпрос, вероятно е въпрос на техническа грешка: На стр. 3, в първата част на експертизата, при описанието на таблицата и какво съдържа тя, не ми е ясно при „Наличие по време на изследване“ в точката е записано

„Открива ли се в изходящата поща на всеки един от получателите“ не е възможно в изходящата поща да бъде.

Вещото лице К. – Действително съм допуснал техническа грешка на стр. 3, касае се не за „изходящата поща на получателя“, а за „входящата поща на получателя“. Това е техническа грешка. Абзацът е копиран и съм пропуснал да поправа думата – вместо „изходяща“ да се чете „входящата поща на получателите“.

Въпрос на адв. К. – Открихте ли имейл, който не фигурира в нито една от страните, в нито една от пощите при това сравнително изследване?

Вещото лице К. – В тези два комплекта, от стр. 41 до стр. 65 на делото, и от стр. 321 до стр. 372, в които страници са обективирани на хартиен носител тези имейли, аз съм ги проследил всеки един по един, независимо дали става дума за индивидуален имейл или имейл, който съдържа вътре в себе си цитиран друг имейл. Така че навсякъде, където съм срещнал – from (от), to (до), което индикира кореспонденция, съм се опитал да проследя тази кореспонденция. Не съм забелязал да има сред всичките тези писма, писмо, в което всички участници да го нямат това писмо. Все в един от тях поне, минимума е един, който е получил или е изпращач. Там, където са откривани съм ги обективирал с екранни снимки.

Адв. К. – При така направените уточнения, госпожо Председател, нямам повече въпроси. Да се приеме заключението.

Адв. В. – Нямам възражение по заключението. Да се приеме като доказателство по делото.

Адв. М. – Нямам въпроси. Моля да приемете заключението.

Съдът

О П Р Е Д Е Л И:

На вещото лице и. К. да се изплати възнаграждение в размер на 958 лв. от внесения първоначално и допълнително депозит.

Съдът докладва на страните, че с Писмо рег. № 32-86716/06.03.2023г. Директорът на Териториална дирекция „Митници“ С. Д. Д. е изпратил на съда на електронен носител оригиналът на заверената с квалифициран електронен подпис КЕП митническа декларация за режим съюзен транспорт Т2 и е посочил, че лицето-митнически агент, подало по електронен път

митническата декларация за режима е „Ев. Х.“ ЕООД гр. С., а отговорно лице (титуляр на режима) по транзитната декларация Т2 е „Пл. Ек.“ ООД гр. С.. Изрично е указал, че митническите представители в случая не са изискали да проверят товара, който се превозва за Италия.

По доказателствата и на основание чл. 157 ГПК, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

Приема и прилага като доказателства по настоящото дело заключението на Съдебно електронно-техническа експертиза, ведно с всички приложения към него, както и Писмо рег. № 32-86716/06.03.2023г. на Директора на Териториална дирекция „Митници“ гр. С., ведно с 1 (един) брой CD-R, с оригинала на електронен носител на подадената с КЕП митническа декларация за съюзен транзит Т2, която е приложена в надлежно заверен препис.

Г-жа М. – Считаме делото за изяснено от фактическа страна. Други доказателства няма да сочим.

Адв. К. – Няма да сочим други доказателства. Считаме делото за изяснено от фактическа страна.

Адв. В. – Няма да сочим други доказателства. Считаме делото за изяснено от фактическа страна.

Адв. М. – Считаме делото за изяснено от фактическа страна. Нямаме други доказателствени искания.

Съдът също счита, че делото е изяснено от фактическа страна и затова

О П Р Е Д Е Л И:

Приключва съдебното дирене.

Дава ход по същество на съдебните прения.

Г-жа М. – Уважаема госпожо окръжен съдия, от събраните по делото писмени доказателства и доказателствен материал, по безспорен и категоричен начин се установява проявяването на всички предпоставки от фактическия състав на предявените главни искове. Установява се, че първият ответник „Тр. Гр.“ ЕООД е възложил извършването на международен автомобилен превоз на товар, а именно балистични каски и панели, които са собственост на ищцовото дружество „М. А.“ ООД. Това се доказва, както от

приложените по делото писмени документи и кореспонденция между спедитора „Б. Л. К.“ ЕООД и „Тр. Гр.“ ЕООД, така и от показанията на всички разпитани по делото свидетелите, т.е. категорично в условията на пълно и главно доказване се установява, че първият ответник е действал като превозвач, а не като спедитор. Безспорно се установи, че фактически физическият превоз на стоката е извършена от втория ответник – „Ж. В. – 52“ ООД. Това не се оспорва от нито една от страните по делото. Доказа се, че превозът е бил извършен от свидетеля П., който е действал в качеството си на шофьор по трудов договор към „Ж. В. – 52“ ООД, т.е. вторият ответник безспорно действа като превозвач във възникналите между страните правоотношения. Доказано е и че е налице виновно поведение, виновно неизпълнение на договора за превоз и от двамата ответници. Обстоятелството, че първоначално уговорения маршрут е бил нарушен и едностранно променен от превозвачите, не буди съмнение, потвърждава се от всички доказателства по делото. Превозът е бил извършен през Сърбия, а не през указания маршрут през европейски страни. Доказва се, че в резултат на виновното неизпълнение на превозния договор, „М. А.“ ООД е претърпявал значителни имуществени вреди. Налице е безспорна пряка причинна връзка между поведението на ответниците и настъпилият вредоносен резултат. Предвид горното считам, че предявените иски от Конвенцията е напълно доказан и предвид наличието на установената в закона солидарна отговорност, която носят първият и следващият превозвач, моля да осъдите „Тр. Гр.“ ЕООД и „Ж. В. – 52“ ООД, в качеството им на солидарни длъжници да заплатят обезщетението на „М. А.“ ООД за претърпените имуществени вреди, претендирани от мен. Основателността на главния иск води и до основателност и на иска за претендираните лихви. В случай, че уважаемият съд отхвърли главните иски, то моля да уважите предявените иски по реда на чл.49 ЗЗД. С оглед на правната и фактическа сложност на делото, моля за разумен срок за излагане на писмени бележки. Представям и моля да приемете списък за разноските оп чл.80 ГПК, с копие за страните.

Адв. В. – Госпожо Председател, аз също ще поискам да ми бъде определен разумен срок за представяне на писмени бележки. Ще си позволя да маркирам само няколко основни позиции от тезата на моя доверител. От събраните доказателства се установи, че „Тр. Гр.“ ЕООД не е превозвач, а спедитор. Всъщност не наименованието на договора, това как страните го

именоват е същественото в случая, а правата и задълженията и съответно действията, които са извършени по него. От тази гледна точка считам, че е безспорно установяването на качеството на спедитор на моя доверител, а не на първи превозвач по реда на чл. 34 и следващите от Конвенцията CMR. Доколкото ответникът „Тр. Гр.“ ЕООД се явява спедитор, а ответникът „Ж. В. - 52“ ООД се явява превозвач, поне в неговото положение е безспорно. Тъй като искът е предявен солидарно спрямо „Тр. Гр.“ ЕООД и „Ж. В. - 52“ ООД, а няма искане за разделна отговорност на двете дружества в случай, че те не са солидарно отговорни, то тъй като едното дружество е спедитор, а другото е превозвач, тяхната солидарна отговорност нито е предвидена в закона, нито се предполага от съдържанието на договорите, доколкото единият е страна по спедиционен, а другия по превозен договор. Така, че дори само на това основание искът би следвало да бъде отхвърлен като неоснователен, тъй като се претендира солидарна отговорност.

На второ място, моят доверител „Тр. Гр.“ ЕООД няма вина за конфискацията на товара. При организирането на транспорта от страна на „Тр. Гр.“ ЕООД са положени всички дължими грижи. Установи се по безспорен начин, че дружеството няма никакво участие в създадените дублиращи документи за стоката и във всички случаи ищецът не установи при условията на пълно и главно доказване никакви конкретни нарушения, които моят доверител да е извършил, за да се достигне до този неблагоприятен резултат. Определено не се прилага и чл. 29 от Конвенцията (CMR), както пледира ищецът. Не се установи измама или никакви действия, грешки, които според българския закон да са приравнени на измама, за да се търси отговорността по този чл. 29 от Конвенция (CMR), която е пълна. В случая се касае за административно нарушение, извършено от водача П., за което са наложени и наказанията, и са настъпили вредоносни щети. Но всъщност не се установи, нито някой от „Тр. Гр.“ ЕООД, нито някой от „Ж. В. - 52“ ООД, целенасочено и умишлено да е искал да причини имуществени вреди на ищеца или да е показал някакво намерение да присвои или повреди стоката. Ако съдът все пак прецени, че има основателност в главния иск, то тогава, считам, че отговорността на превозвача е ограничена от чл. 23, § 3 от Конвенция (CMR) и чл. 71, ал. 3 от Закона за автомобилните превози, която предвижда намалена имуществена отговорност 8,33 специални права на тираж, които към деня на причиняване на щетата възлизат на 93 856,37 лв.

Моля съдът да обърне внимание на обстоятелството, че с Протокол от 04.12.2021г. хърватската митническа служба е установила митническата стойност на конфискувания товар и това са 371 475 хърватски куни. По курса на куната, който е приложило вещото лице по ССЧЕ, за да изчислява претенциите на ищеца, това прави 96 584, 99 лв., тоест имаме безспорен документ на хърватска митница, че за нея стоката струва толкова, защото това е митническата ѝ стойност. А защо ищецът е платил друга сума и се е договорил за друга сума с митницата, този въпрос остава извън предмета на делото, защото всъщност митническата стойност на товара е ясен и тя както се вижда не кореспондира с ограничената отговорност на превозвача. Също така съгласно чл. 23, ал. 4 от Конвенция (CMR) единствено се дължат посочените в нея суми от превозвача и в случай, че са предявени иски на други основания, параграф 4 е категоричен, че никакви други обезщетения от превозвачите не се дължат. С оглед на горното, моля да отхвърлите като неоснователни и недоказани предявените иски, както главните, така и акцесорните. Моля да ни бъдат присъдени разноски, като в съответствие с чл. 80 ГПК, представям списък на разноските, ведно с доказателства за плащане и копие за страните по делото.

Адв. М. – Уважаема госпожо Председател, поддържаме, че в хода на настоящото производство ищцовото дружество не установи преди всичко допустимостта, а в евентуален порядък и основателността на предявените си иски против „Ж. В. - 52“ ООД. В хода на производството бе установено, че „Ж. В. - 52“ ООД не е страна по визираното в исковата молба договорно правоотношение, формирано между „М. А.“ ООД - като възложител, „Б. Л. К.“ ЕООД - като спедитор и „Тр. Гр.“ ЕООД - като превозвач. От приетата и неоспорена в хода на производството Заявка – Договор по транспорт № 85981, сключена между „Тр. Гр.“ ЕООД и „Ж. В. - 52“ ООД се установява че последният „Ж. В. - 52“ ООД не е конституиран в превозното правоотношение, формирано между трите описани по-горе лица. Това е така, тъй като „Тр. Гр.“ ЕООД е сключил договор на своя отговорност, за своя сметка и на собствено основание с „Ж. В. - 52“ ООД, без да го конституира в това правоотношение, а още повече му е забранил дори да контактува със страните по правоотношението. Установява се при това, че „Ж. В. - 52“ ООД не е встъпил като съдлъжник по смисъла на чл. 101 от ЗЗД в правоотношението на първия „Тр. Гр.“ ЕООД с „М. А.“ ООД и „Б. Л. К.“

ЕООД, нито го е заместил като длъжник по това правоотношение, а е поел самостоятелни задължения към „Тр. Гр.“ ЕООД и единствено към него. В този смисъл става ясно, че „Ж. В. - 52“ ООД е приел товара, както и документите, чрез своя шофьор, не конституирайки се страна по превозното правоотношение, а в изпълнение на задълженията си към „Тр. Гр.“ ЕООД, с който е сключил договор преди това и стриктно е изпълнявал задълженията си. Тук се използва термина „Превозвач“ и „Фактически превозвач“. Искам да обърна внимание на ищцовата страна, че Конвенцията, която прилагаме в случая като материален закон, не използва понятието „Фактически превозвач“. В чл. 3 е установен принцип, който е непоклатим и от него има само едно изключение, на което ще се спра по-долу, според което превозвачът отговаря пред възложителя за всички евентуални случаи на неизпълнение на договора на лицата, на които той е превъзложил своите отговорности. Този принцип има изключения в чл. 34 и следващите от Конвенцията, в които се приема, че втори или следващ превозвач са лицата, които бъдат конституирани в първоначалното превозно правоотношение, казано е в един, единствен договор. Конвенцията, а и цялата практика в цивилизованите страни е такава, предполага, че това става с правни действия, като встъпване или заместване на първоначалния превозвач в дълга му към възложителя. В случая не наблюдаваме такава хипотеза, а точно противоположната, според която „Тр. Гр.“ ЕООД за своя сметка, от свое име и за своя сметка е възложил извършването на превоза на „Ж. В. - 52“ ООД. Налице са два договора, с различни страни, различен е размера на навлото, различни са платците по това навло и са установява, че „Ж. В. - 52“ ООД не поема с подписването на това споразумение нито задължения към спедитора, нито задължения към товародателя, а единствено към „Тр. Гр.“ ЕООД. На свой ред, спедиторът и товародателя също нямат, каквито и да са задължения към „Ж. В. - 52“ ООД. Както се установи в хода на производството, те имат задължения за плащане на навлото единствено към „Тр. Гр.“ ЕООД. В този смисъл, за мен е необяснима логиката, с която си служи ищцовата страна, която счита, че заради самия факт на приемането на стоката има двама превозвача – единият, от които, според нея, е задължен по силата на договор, а другият е фактически. Няма такава фигура фактически превозвач. Имаме лице, на което „Тр. Гр.“ ЕООД е възложил превоза на стоката от свое име, за своя сметка и на своя отговорност, а „Ж. В. - 52“ ООД е такова лице и то

отговаря единствено и само пред „Тр. Гр.“ ЕООД. Неоснователно е възражението на „Тр. Гр.“ ЕООД, че той в случая е договарял като спедитор. Съдържанието на договора ясно установява, че „Ж. В. - 52“ ООД е превозвач, а „Тр. Гр.“ ЕООД е възложител по тяхното правоотношение. По първоначалното правоотношение „Тр. Гр.“ ЕООД е единствено превозвач, защото от анализа на договора, който той е сключил със спедитора се установява, че на него не му е прехвърлена нито косвена представителна власт, нито има дори намек, според който той би могъл да превъзлага на друг превозвач изпълнението на своите задължения. При това положение за нас „Тр. Гр.“ ЕООД е единствено превозвач. Ние сме в договорни отношения с него, а не с ищцовата страна или с помагача и не отговаряме пред тях на договорно основание. Огромна е практиката във връзка с обстоятелството дали на основание, предвидено в Конвенцията някои от страните по превозния договор би могла да бъде преследвана за непозволено увреждане. Считаме, че това е недопустимо. Този иск също е недопустим, макар и в евентуален порядък, още повече, че не би могло да съществува хипотеза, според която един превозвач, който на договорно отношение отговаря пред възложителя, е същевременно и другар с лицето, с което е договаряло. Няма как тези две лица да отговарят при условията на солидарност. Моля да ни дадете възможност за подробни писмени бележки. Ще моля да отхвърлите иска, ако разбира се прецените, че е допустим, като неоснователен. Представям списък на разноските по чл. 80 от ГПК, ведно с доказателства за плащане.

Адв. К. – Уважаема госпожо Председател, уважаеми колеги, респектирана съм от възрастта и опита на колегите, които са от другата страна и затова искам да се извиня, че няма да се съглася с техните тези. Подкрепям тезите на ответниците по повод на това, че „Тр. Гр.“ ЕООД намират основание, че „Ж. В. - 52“ ООД са превозвач и обратното „Ж. В. - 52“ ООД намира основание и подкрепя в тезата ни, че „Тр. Гр.“ ЕООД също са превозвачи. Нашата теза още от самото начало е ясна, като помагач на ищеца и като единствен спедитор по сделката. „Б. Л. К.“ ЕООД никога не са сключвали договор за спедиция с „Тр. Гр.“ ЕООД или с някои от дружествата групата „Тр.“. В техните дълготрайни, многогодишни отношения, „Тр. Гр.“ ЕООД винаги са били в ролята си на превозвач. И това е ясно от заявката за превоз – възлага се извършването на превоза, а не организирането му. Нека

да бъде още по-конкретна. В заявката и във всичките им имейли, на „Тр. Гр.“ ЕООД, е посочено, че превозът се извършва по условията и реда на техните общи условия. Общите им условия са публични и са на техния сайт, и общите им условия в т. 618 посочват, че указаният маршрут е задължителен за тях и не могат да се отклоняват от тях. Нещо повече, в т. 85 от тези общи условия е казано така: „Тр. Гр.“ ЕООД има правото да възложи изпълнението на заявката за транспорт на трето лице, като поема отговорността за всяко действие или бездействие на привлечените подизпълнители. Това е нашата теза още от самото начало. Тук не говорим за последователни превозвачи, за което правната аргументация на колегата подкрепям. Ние не сме в хипотезата на последователни превозвачи. Ние сме в хипотезата на чл. 374, ал. 1 от ТЗ, ведно с чл. 3 от Конвенцията CMR, а именно договорът за превоз е един и той е сключен с „Тр. Гр.“ ЕООД. А „Тр. Гр.“ ЕООД са решили да извършат превоза изцяло с друг превозвач „Ж. В. - 52“ ООД, който встъпва също като превозвач в този договор. Това е нашата теза и това е правната фигура, която застъпваме и която считам за напълно доказана по делото. Защо? Защото и елементите на отговорността също са доказани. Уговорката е доказана. Договорът за превоз безспорно доказан, с имейлите, със заявката, с обективния факт на извършването. Уговорката за маршрута, която е неизменна част от всички тези договорки, също е съществен елемент от договора и не е изпълнен. Като този съществен елемент се проследява, както във връзката и отношенията между „Б. Л. К.“ ЕООД и „Тр. Гр.“ ЕООД, видно от кореспонденцията, така и между „Тр. Гр.“ ЕООД и „Ж. В. - 52“ ООД – имейлът, който беше представен, не знам в кое заседание от „Тр. Гр.“ ЕООД. Кореспонденцията беше представена от колегата, който представлява „Тр. Гр.“ ЕООД. Кореспонденцията е по имейл и е от 08.10.2021г. Тази кореспонденция е между „Тр. Гр.“ ЕООД и г-н Б., като представляващ „Ж. В. - 52“ ООД. В тази имейл-кореспонденция, която е част от делото, приета и неоспорена, е посочено, че маршрутът трябва да следва страните от ЕС, посочено е изрично. Освен това, друго доказателство, че маршрутът е бил ясен за „Ж. В. - 52“ ООД е фактът на определяне размера на навлото. И това стана ясно от неясните всъщност по своя смисъл показания на г-н Б. от миналото заседание. Как е възможно да приемем житейски и правно неговото твърдение, че първо определя навлото неговия размер, без да знае какъв е маршрута, след което, когато натовари и види документите, казва на шофьора

от къде да мине – това е абсолютно нелогично. Размерът на навлото е ясен и той в кореспонденцията е видим защо се определя в по-висок размер, именно заради по-дългия маршрут. Смятам това за обективно доказано. Поради, което считам исковете за доказани, от гледна точка на договорките между тях. По повод вината и размера на щетата – очевидно е, че маршрутът е променен едностранно и от това виновно поведение са настъпили щети. Размерът на щетите е доказан от ССЧЕ. Считам исковете за основателни и моля да ги уважите.

Г-жа М. – Уважаема госпожо съдия, правя възражение за прекомерност на адвокатските възнаграждения на пълномощниците и на двамата ответници. Моля да бъдат намалени, съобразно законовите изисквания.

Адв. М. – Във връзка с пледоарията на адв. К., искам да обърна внимание на обстоятелството, че приложението на чл. 374 ТЗ за сметка на чл. 34 от Конвенцията, не става по избор. Чл. 34 и следващите от Конвенцията са специални норми по отношение на нормите, установени в ТЗ. При това положение чл. 374 или който да е текст от ТЗ, който би могъл да визира процесното правоотношение в противоречие с уреденото в Конвенцията, е неприложим. В случая е налице хипотеза на специална отговорност, която ищците евентуално и помагачът би следвало да съобразят. Тази отговорност е установена от Конвенцията. Солидарността има специален характер, установен от Конвенцията и специални предпоставки. Казано е изрично, един единствен договор. Аз не разбирам и до сега какво има предвид г-жата, като твърди, че е безспорно, че „Ж. В. - 52“ ООД е страна по първоначалния договор. Няма такъв юридически факт. Аз имам усещането, че те не са прочели договора между „Тр. Гр.“ ЕООД и „Ж. В. - 52“ ООД. Там изрично се посочва, че „Тр. Гр.“ ЕООД сключва договор с „Ж. В. - 52“ ООД. Навлото се дължи от „Тр. Гр.“ ЕООД. Отговорността на „Ж. В. - 52“ ООД е пред „Тр. Гр.“ ЕООД. Как те считат, че „Ж. В. - 52“ ООД отговаря пред „М. А.“ ООД аз не разбирам и на какво основание, на основание чл. 374 от ТЗ не виждам как би могло да стане това, при положение, че имаме ясни разпоредби на чл. 34 и сл. от Конвенцията. Относно възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение, държа да обърна внимание на съда, че това възнаграждение е определено според минималния размер на действащата Наредба, с която моля да бъде направена справка.

Реплика на адв. В. - По отношение разноските на ищеца, считам, че разходите за командировка не могат да бъдат разноси по делото, затова има и практика на ВКС, само обръщам внимание. Що се касае за разноските на „Ж. В. - 52“ ООД, също смятам, че са прекомерни и че са в двоен размер спрямо Тарифата.

С оглед голямата фактическа и правна сложност на делото и на основание чл. 375, ал. 2 от ГПК съдът

О П Р Е Д Е Л И:

В срок до 20.04.2023г. страните да представят писмени защиты по предмета на делото.

Съдът обяви, че ще се произнесе с решение в 30-дневен срок.

Протоколът изготвен в с.з.

Заседанието закрито в 12,15 ч.

Съдия при Окръжен съд – Смолян: _____

Секретар: _____